

Viktor Pirnat:

Dekliški pozdrav.

(Ob rojstnem dnevu Nj. Vel. kraljice.)

*Vsakemu bitju najdražja je mati,
nji le zaupa srčne želje,
žrtev premnogih ni moči zravnati
in le hvaležnost nam polni srce.*

*Ti najodličnejša, dobra nam mati,
mati vseh mater in mati otrok,
k Tebi se zgrinjajo žarki bogati
naše ljubezni, ki dal jo je Bog!*

*Zate in Tvoje bi dale življenje,
saj si vsa naša in Tvoj je naš dom,
Ti nas razumeš, veš, kaj je trpljenje,
srčno pozdravlja Te duš naših grom:*

*Živela Mati, presvetla kraljica,
Bog Te ohrani, dobrotna gospa,
slednja od nas Ti bo pomočnica
v lažšanju bede, bridkosti, gorja!*

Joža Vovk:

Kako so Zaplankarji konja kupili.

(Konec.)

Ata župan so torej imeli konja. Na teščè so se morali smejeti, tako dobro se jim je zdelo. Brž so poklicali svojo ženko Uršo.

»Urša, brž vstani, v mesto pojdeva danes!«

»Trap neumni! Še nikoli nisem šla s teboj in tudi danes ne pojdem! Saj sem prestara in dela je doma dovolj. Moči mi pešajo, Ljubljana je daleč!«

»Nič ne maraj, ljuba ženka, tako še nisi nikoli šla v mesto, kakor boš danes! Peljala se bova, s konjem se bova peljala!«

»Aaah, s kooonjem...?« se začudi mati županja.

»Da, s konjem, kar hitro se pripravi! Najlepšo obleko si nadeni, jaz grem napregat.« In je odšel.

»Možiček, kje si pa dobil konja?« je vpila za njim in ni mogla verjeti v ta čudež. Mislila je, da se ji še vedno sanja.

»Ti bom že povedal, brž pridi!«

Preden so ata župan konja napregli, je sonce priplavalo že precèj visoko nad lepe Zaplanke, po vasi se je pričelo vsakdanje življenje. Ljudje so prilezli iz hiš in počasi odhajali na delo. Počasi, ker se Zaplankarjem ni nikoli mudilo, še pri jedi ne.

Nenadoma je nastal na vasi neznanski vrišč.

»Živijo, ata župan, živijooo...«

Staro in mlado, dedci in babe, vse, kar v Zaplankah leze, hodi, caplja, krunca in gre, vse je pridrlo skupaj.

Ata župan Teleban s svojo milostno soprogo Uršo so se pripeljali po sredi vasi.

»Živijo...!« so klicali Zaplankarji. Kaj takega še niso doživeli, odkar svet stoji. Ata župan se peljejo s konjem, s konjem, s pravim konjem! Zaplankarjem kipi kri v velikem navdušenju. Neprenehoma vzklikajo in dvigajo roke, z robci mahajo.

Nenadoma pa se je nekaj zgodilo, česar ni nihče pričakoval. Vsi so namah onemeli in sapa jim je zastala.

Konj se je ustavil. Prav počasi je še naredil tri korake, potem pa nobenega več ne.

Kaj bo zdaj? Ata župan so sicer skušali obdržati mirno kri, dvignili so šibo in konja udarili, da bi spet šel naprej. Še enkrat, še dvakrat, pa ni nič pomagalo.

Grobna tišina...

Tedaj pa konj nenadoma dvigne glavo visoko v zrak, žalostno pogleda po Zaplankarjih, kakor da prosi usmiljenja, potem se pa zgrudi v ojnica na tla, da je voz kar zaškripal.

Mati županja so se tako prestrašili, da so obupno kriknili in zacvilili in nezavestni obležali na vozu...

»Vode!« so zavpili ljudje.

Nesrečni konj je še trikrat brcnil s prednjo nogo in bilo je po njem. Poginil je vpricho vseh Zaplank — — —

Atu županu so pritekale solze...

»Konj je bil vendar lačen, ves ranjen, pobit in bolan! Kako ste pač mogli, ata župan, kupiti takega konja?«

»Saj sem ga kupil z dovoljenjem občinskega odbora.« so zastokali ata župan in žalostno gledali pred seboj poginulega konja, na svoji desni pa nezavestno soprogo Uršo, ki so jo močili z vodo.

»Zaplankarji moji!« so rekli ata župan Teleban, ko so si malo obrišali solze. »Pojdite k Dolgemu mostu in tam vse cigane obesite na vrbe! Ti so mi prodali konja. Vse obesite!«

»Huraaa!« so zavpili Zaplankarji in zdrveli proti Dolgemu mostu. Toda tam niso dobili drugega kakor malo povaljane trave, kjer so cigani šotorili čez noč...

Joj, joj, konj je poginil!

Pri vsi ti žalostni zgodbi so se prav za prav še najbolj hrabro odrezali mati županja Urša. Resnici na ljubo bodi povedano, da so zjutraj, ko so padli v nezavest, že malo gledali s konjem na drugi svet, a to je bila malenkost. Zvečer so se jim spet vrnila stare moči, pograbili so težek korobač in svojega moža župana Telebana tako namlatili, da so ata točili bridke solze kesanja in potem niso nikoli več mislili na konja.

Kristina Vrhovec:

Ivje.

(Kadar pred svetim božičnim praznikom ivje pokrije smreke.)

(Legenda.)

V nebesih je brez števila angelčkov. Samo Bog ve za njihovo število, ki je tako veliko, da ga še Marija in sveti Jožef ne vesta. In takole pred božičem je največje veselje angelčkov, da okrasijo božična brevesca, ki jih